HÍREK

— **A Monimpex** külkereskedelmi vállalat próbaképpen most először vásárolt halkonzervet Kínából. Százezer doboz különleges kínai halkonzerv érkezett, amely már kapható a csemegeboltokban. A hosszú út alatt annak ellenére, hogy kétszer haladt át az egyenlítőn, a hűtőhajóban megtartotta eredeti, jó minőségét. Ha a magyar közönségnek ízleni fog a kínai készítmény, további szállítmányokat rendelnek.

— **AZ EURÓPAI GAZDASÁGI BIZOTTSÁG gépipari szerződések kérdésével foglalkozó munkacsoportja november 28-tól december 3-ig tartja ülését Genfben. Az ülésen a magyar kormány képviseletében Tardi Pál, a Külkereskedelmi Minisztérium jogtanácsosa és Bisicz Ferenc, a Technoimpex igazgatója vesz részt.**

— **Az Európai Gazdasági Bizottság** villamosenergiai bizottsága és alárendelt munkacsoportjai november 28-tól december 3-ig tartják ülésüket Genfben. Az üléseken a magyar kormány képviseletében Karádi Gyula kereskedelmi tanácsos és dr. Vajta Miklós főmérnök vesz részt.

— *A III. NEGYEDÉV SORÁN a földművesszövetkezet boltkezelők és dolgozók között indított munkaversenyben elért kimagasló eredményekért több mint 700 dolgozó kapott „kiváló földművesszövetkezeti munkáért" kitüntetést, s 16-an nyerték el a „szakma kiváló dolgozója" címet.*

Két tanácstag egy beszámolója

Úgy kezdődött, hogy Ormándi Jánosné a 145-ös választókerület városi tanácstagja november 22-én, kedden reggel elment Nacsa Istvánnéhoz, aki a 142-es választókerület városi tanácstagja.

— Tartsuk meg ma este együtt a beszámolónkat — mondta Ormándiné.

Nacsáné — aki már megelőzőleg előkészítette beszámolóját — szabadkozott, hogy miért most szól az utolsó pillanatban. De miután Ormándiné elmondta, hogy ő is felkereste választóit, — beleegyezett a beszámoló közös megtartásába...

*

Este 5 órakor Fodortelepen, a pártszervezet helyiségében mintegy 30—35 választópolgár jelent meg. Nacsáné tartotta a beszámolót. Mellette ült a kis asztalkánál Ormándiné és Szántó József kerületi tanácstag. Elmondta Nacsáné összefoglalva, hogy egy év alatt mit csinált a városi tanács Szegeden, s hogy az ő kis körzetükben négy közvilágítási lámpát szereltek fel, új zöldségbolt nyílt, kaptak a társadalmi munka nyomán a Tátra térre játszószereket a gyermekeknek, s alig egy hónapja folyik a víz az új kútból.

Aztán a hozzászólások következtek. Egymás után álltak fel az emberek — főleg asszonyok — és mondták el véleményüket.

— Megvagyunk elégedve Nacsáné munkájával.

— Úgy van, sokat tett a telepért.

— Örülünk az új kútnak, de nagyon szeretnénk, ha közelében lámpát szerelnének fel, mert az utcában olyan sötét van, hogy félünk este vízért menni.

— Van is oszlop, csak egy lámpakar kellene. Égőt adnánk mi bele, meg lámpaernyőt.

— Szeretnék szólni én is — állt fel egy őszhajú igen idős ember. — Itt van a park a telep szélin, ahonnan a fákat kitördelik a gyerekek. A múltkor is láttam, hogy bántották. Mondtam nékik, menjenek át a rampán túlra, ott van hely a „futballozásra". Azt feleltek nagy pökhendin, hogy nem mennek, meg aztán mi közöm van nekem hozzá. Úgy gondolom, nemcsak a gyerekeknek kell megmagyarázni, hogyan viselkedjenek, hanem a szüleiknek is.

— Órt kellene állítani a parkba. Rendőrt.

— Nem úgy van az — szólalt fel a terem legutolsó sorában egy férfi — mi lenne, ha minden hova rendőrt állítanánk. Most talán kapunk telefonfülkét a Csongrádi sugárút végére. Oda is rendőrt állítsunk, hogy a gyerekek el ne rontsák? Helyes az a javaslat, magunk érjük el nevelőmunkával azt, hogy a gyerekek inkább védjék a nép vagyonát, mint rongálják.

Kenyérrel a kezében jött egy asszony és mindjárt szót kért.

— A Lomniczi utca páros oldalára nagyon kellene egy téglagyalogjáró. Nagy ott a sár. Segítenénk társadalmi munkával.

— A II. kerületi Tanács már fel is vette a következő esztendei községpolitikai tervébe ezt a kérdést — felelte mindjárt Szántó József kerületi tanácstag.

— Ez helyes, de miért csukták be a TÜZÉP-telepet Fodortelepen? — szólalt fel egy másik asszony —. Úgy örültünk, hogy itt vásárolhatjuk a tüzelőt és most a tél előtt bezárják.

— Nem volt kifizető a TÜZÉP-nek azt mondják — szólt közbe a mellette ülő. — Most mozgókocsit küldenek ki a tüzelővel, dehát azt sem tudjuk, hogy mikor jön. Meg aztán jó lenne, ha beállna a Lomniczi utcába. Ugye sokan vagyunk, akik kisebb tételekben szeretnénk tüzelőt vásárolni és nem akarunk kimenni a Tisza-pályaudvarra. Dehát lessük az utcán, hogy mikor jön a szeneskocsi?

— Megoldjuk, biztosan megoldjuk — válaszolta Nacsáné.

*

Lelkes kis beszámoló volt, csakhogy Ormándiné választói közül mindössze ketten jelentek meg. Nem is csoda. Nacsáné már megelőzőleg járt a lakóknál, meghívta őket a beszámolóra személyesen s az ő választói közül elég szép számmal — habár többen is ott lehettek volna! — el is jöttek, vitatkoztak, javasoltak, minden bizonnyal cselekednek is.

Azonban Ormándiné elmulasztotta saját beszámolóját előkészíteni, úgy gondolta, hogy majd Nacsánéval egy kalap alatt elintézik. Vajon az ilyen beszámolót elfogadják-e Ormándiné választói, amelyre meg se hívta őket a tanácstag?

Egyáltalán nem valószínű ez: Ormándinénak is meg kell tartania a rendes tanácstagi beszámolóját.

M. T.

SZEGEDI SÉTÁK

Sötét az utca...

Most korán leszáll az est és az utcát a közvilágítási lámpák teszik barátságossá. S ami a lényeg — fényt adnak, azon ismert tény miatt, hogy az emberek zavartalanul járjanak.

Előfordul — kellemetlenül bosszantó ez —, hogy sötét az utca, amikor nem kihalt a város; vakon merednek a sötétbe a villanyégők. Egyik főoka ennek az, hogy rossz az egyes izzólámpák minősége, korán felmondják a szolgálatot. Megesik, hogy egyik-másik izzólámpa egy-két órán belül kiég. Az Áramszolgáltató Vállalat rajta lenne, hogy ezeket a „megvakult" égőket gyorsan kicseréljék. De nem tudják, mert nincs elegendő égő. Pillanatnyilag van közvilágítási égő, de, — amint Újházi József, a DÁV anyagbeszerzési osztályvezetője mondotta — ez nem elég. Az égőket a Kölcsey utcában lévő Vasnagykereskedelmi Vállalat szállítja, illetve csak szállítaná. Megrendelésének nem tesz eleget a Budapesti Egyesült Izzó. Ez a gyár a hibás abban, hogy az izzók hamar kiégnek. Emiatt havonta dupla közvilágítási égőcserét kell végezni a DÁV-nak. Ez munkaidőt, költséget jelent és a szerelők nem végezhetik ez idő alatt a hálózati karbantartást. Jogos tehát, hogy tervszerűbb legyen az izzók elosztása, jobban őrködjenek az Egyesült Izzóban a minőségre.

Az igazság megköveteli annak a ténynek a leírását is, hogy bár — és ez elsősorban a külvárosokra vonatkozik, — ha égnek is a közvilágítási lámpák, kis fényt adnak, nem elegendőt. Több fontos helyre nagyobb égők kellenének. A DÁV akart nagyobb égőket tenni, de a tanács ehhez nem járult hozzá azért, hogy takarékoskodjon. A tanács fizeti ugyanis a díjat a közvilágításért. Kell, szükséges a nagy takarékosság. A külvárosokban azonban — ahol feltétlenül szükséges — legyenek nagyobb villanyégők. Közérdek ez és korántsem kerül a „világ pénzébe".

Áll az óra

Megszoktuk mi, szegediek, hogy a főtéren járva az öreg tanácsháza tornyában elhelyezett órára pillantunk, megtudni az időt. Szép és jó dolog a torony oldalain elhelyezett négy óra-számlap. A célja is világos: az idő mutatása. Pár nap óta azonban leshetjük az órát, s hogy rigmus félébe is szedjük a valót: „Nem ketityeg az óra és nem jár, mert a kereke áll".

Igen, áll az óra. A kis- és a nagymutató a 12-es számjegyen van összeakadva és nem tágítanak onnan a szentnek sem, a járókelők bosszúságára. A tanácsnak kell gondolni az órával. Aztán meg egy jó órásmester — Szegeden van belőlük jópár — biztos vissza tudja adni az „életnek".

Ne álljon az óra, mutassa az időt. Mert mi másért is volna, ha nem ezért?!

Még 0.4 százalék hiányzik az őszi vetésterv teljesítéséhez

Csongrád megye eddig 99.6 százalékra teljesítette őszi kenyérgabona vetéstervét, tehát még 0.4 százalék hiányzik a terv teljesítéséhez. Az idő kedvez arra, hogy ezt a lemaradást most már pár napon belül bepótoljuk. A termelőszövetkezetek 103.02, a termelőcsoportok 94.09, az egyénileg dolgozó parasztok 99.03 százalékra teljesítették őszi tervüket.

A járások sorrendje a következő:

1. Csongrádi járás 108, 2. Szegedi járás 106, 3. Csongrád 104, 4. Szentesi járás 101.7, 5. Szentes 99.4, 6. Hódmezővásárhely 98.5, 7. Makói járás 94.7, 8. Makó 92.4 százalék.

Noha a szegedi járás túlteljesítette globálisan kenyérgabona vetéstervét, mégis néhány községben: Deszken, Tápén, Algyőn, Sándorfalván és Kübekházán számos egyéni paraszt még nem tett eleget vetési kötelezettségének. Röszkén a tanács erélytelensége miatt késlekednek az egyéni parasztok 350 hold bevetésével. A szegedi járásban számos termelőszövetkezet többet vetett, mint amennyit a terv előírt: a kübekházi Sarló és Kalapács TSZ 100, a kisteleki Felszabadulás TSZ 6, a szatymazi Szabadság TSZ 9, a röszkei Lenin TSZ 12, a gyálaréti Komszomol TSZ pedig 8 katasztrális holddal.

A megyei tanács mezőgazdasági igazgatóságának ellenőrzése felfedte, hogy egyes helyeken nem a Földművelésügyi Minisztérium rendelete szerint ellenőrzik a vetést. Apró Mihály, a csongrádi járási tanács dolgozója a szúrópróba alkalmával nem mérte fel az egyénileg dolgozó parasztok által bejelentett vetésterületet, hanem csak megbecsülte. A miniszteri rendelet megszegése miatt szigorú megrovásban részesítették. A jövőben fokozottan ellenőrzik, hogy minden termelő eleget tett-e kenyérgabona-vetésterv kötelezettségének.

A szép szegedi papucsok műhelyében

A SZEGEDI PAPUCSKÉSZÍTŐ SZÖVETKEZET export-részlegében a híres varrott papucsot készítik a jókedvű mesterek. Valamennyien régóta űzik a szakmát. Akad közöttük húsz éves gyakorlattal rendelkező is. Kezük alatt formálódnak a pipacspiros, fekete és búzakék bársony, varrott papucsok, amelyek eljutnak országunktól sokszáz kilométerre is.

A háromféle színben készülő export-papucsok fejeit különféle hímzés díszíti. Ezáltal kapott nevet minden papucs. Van tulipán, puszta, menyecske, csárdás, Juliska, fonó, rezeda, fecske, kulacs és pipacs hímzés.

AZ EXPORTRÉSZLEG jelenleg kevés létszámmal elégíti ki az exportigényt, mégis a negyedik negyedév alatt 1350 párat szállítanak. Ezzel is 15 nappal a határidő előtt elkészülnek. Nagy Ferenc, Miklós József, Boksán János, Gubina József és Répás Dániel teljesítménye — amely sokszor meghaladja a 150—160 százalékot is — biztosíték erre.

A szövetkezet vezetői a jövőre gondolva már tervezik, hogy 20—25 százalékkal növelik az exportrészleg termelését. Úgy gondolták, hogy a termelés ugrásszerűen megnő, ha néhány szakembert áthelyeznek ide s bevezetik a szalagrendszert itt is.

A RÉSZLEGBEN a kerek asztalok mellett, háromlábú suszterszékeken ülve a jövő papucskészítő mestereit is meg lehet találni. Öten vannak, másod- és elsőéves tanulók, akiket szívesen oktatnak a tapasztalt, több éves szakmai gyakorlattal rendelkező papucskészítők. Ügyesek is a fiúk, s a másodévesek már önálló munkát is végeznek. A szövetkezetben még rajtuk kívül nem foglalkoztak az utánpótlás nevelésével, de mivel egyre több szakembert kíván a szaporodó munka, több ipari tanuló nevelését tűzte ki célul a szövetkezet vezetősége a következő esztendőben.

Szovjet-ukrán irodalmi est

A Hazafias Népfront Szeged Városi Bizottsága és kerületi bizottságai tegnap este 6 órai kezdettel az Egyetemek és Főiskolák Diákklubjában a Szovjet-Ukrajna Hete alkalmából irodalmi estet rendeztek.

Baróti Dezső, a Szegedi Tudományegyetem rektora bevezető szavaiban arról beszélt, hogy a Szovjetunióról sokat tudunk, Ukrajnáról sokkal kevesebbet, pedig az ukránok közvetlen szomszédaink, és sorsuk a magyar történelem egész folyamán — a honfoglalás előtti időktől napjainkig — erős szálakkal kötődött a magyar nép sorsához. Végül Baróti elvtárs arra utalt, hogy az ukrán irodalmat azért is figyelemmel kell kísérnünk, mert a két nép kultúrája ma azonos ügyet: a szocializmust szolgálja.

Baróti Dezső bevezető szavai után Fenyvesi István, az Orosz-intézet vezetője tartott előadást a nagy ukrán költőről, Tárász Sevcsenkóról, és a mai szovjet-ukrán irodalomról. Ismertette Sevcsenkó életét, azt a küzdelmes utat, melynek során a jobbágy-sorból világhírű művésszé, nemzetének egyik legnagyobb büszkeségévé emelkedett. Beszélt a forradalmár Sevcsenkóról, aki olyan szerepet töltött be Ukrajnában, mint hazánkban Petőfi Sándor. Fenyvesi elvtárs ezután a legismertebb szovjet-ukrán írókról, költőkről emlékezett meg, mint például Rilszkij, Goncsár, Kornejcsuk, akiket már a magyar dolgozók is ismernek, szeretnek.

Az előadás után a „Széttört bilincsek" című nagysikerű szovjet filmet vetítették le, amely hűen jelenítette meg a híres népi-költő, Tárász Sevcsenkó küzdelmes életét és holtig való harcát az elnyomatás ellen, az ukrán nép szabadságáért.

Ma pedagógus ankét lesz az MSZT-ben

A munkára való nevelésről tart ankétot a Magyar—Szovjet Társaság szegedi pedagógus szakosztálya ma, szerdán délután 5 órakor az MSZT Horváth Mihály utcai klubjában. A nevelés legfontosabb mai kérdéseivel foglalkozó ankéton az MSZT elnöksége minden pedagógust és érdeklődőt szívesen lát.

A MAGYAR—SZOVJET TÁRSASÁG országos vezetősége Karácsonyi Ferencet, az MSZT megyei elnökét és Komócsin Antalt, az MSZT szegedi szervezetének elnökét aranykoszorús jelvénnyel tüntette ki a magyar—szovjet barátság elmélyítéséért folytatott tevékenységükért.

Varga András: Tékozló ifjúság

17.

Már ismerte személyesen Majdánit, már két hete. Már haza is kísérte, s úgy érezte, hogy a lányban egyesült valahogy a világ minden lányának kedvessége, komolysága, szépsége, tisztasága. Maga is elnémult ezen a hiten s nem volt képes mégsem elhinni, magát meggyőzni, hogy ez nem lehetséges. Tehát feltétlenül így van s ez a szerelem. Másként ez nem lehetséges.

Giza kinevette, mert olykor elnyúlt képpel bámult maga elé s ekkor nagyon hasonlított egy szomorodott ürühöz. A lányok kinevetik mások szerelmeseit, de a testvérek még ezen is túltesznek.

Giza nem mulasztotta el, ha szerét ejthette, hogy ne beszéljen Mariról. S ekkor roppantul élvezte és titkos örömmel figyelte, hogy Pista miként változik meg. Komoly lesz ilyenkor és úgy beszél Mariról, mint valami nagy halom drágaságról.

Ez volt a szerelem első időszaka.

Gyáva kézszorítások, lopott mosolyok, semmi egyéb. De a szerelemnek táplálék kell. Pista is csakhamar keveselte a sétákat, a kézszorításokat és mosolyokat. De nem tudta elhatározni magát semmi merészre, mert a szerelmesek eleinte roppant gyávák. Ő gyáva, szinte hihetetlen.

Az volt a baj, hogy nem tudta biztosan, Mária miként vélekedik róla. De elérkezett ez a pillanat is, bár nem várt módon, náluk, tanúk jelenlétében. Ekkor sejtette meg Pista, hogy törődik vele a lány.

Vasárnap volt s délután Giza elhozta Marit. Mari Pista könyvei között turkált és talált egy Juhász Gyula kötetet. Felragyogó mosollyal tartotta fel a kötetet.

— Végre valami, ami tetszik magában. — Aztán fellapozta az oldalakat. Arca elkomolyodott.

— De hiszen ez úgy néz ki, mintha ki sem nyitották volna.

— Nem szeretem Juhász Gyulát. — Mondta Pista. — Olyan kimért, határozott.

— Tudja, ki volt Juhász Gyula? Nem csak tragikus sorsú költő, aki nem lett volna öngyilkos, ha a munkásosztály uralma megvalósul, hanem igazi ember is. A tiszta ember verseit olvashatná ebben a könyvben, de mit beszélek én magának. Órákig tudnám sorolni, ki volt Juhász Gyula. Apa, és Anya sokat, sokat meséltek róla, ismerték a munkásotthonból. — Maga biztosan nem ismeri az életét sem.

— Úgy nagyjából. Amit az iskolában tanultunk. Tudom, hogy háborúellenes volt, a szegedi tanács tagja, szembefordult az áruló szocdemekkel. Hogy élete végéig üldözték, elhallgattatták, hogy nyomorúságos élete volt. Eh, ne erről beszéljünk. Mit ér költőnek lenni? A költők, írók, nem az igazi emberek. Az élet nekik keveset ad, mennyire más az, ha az embernek szabad cselekvési joga van, ha van pénze, ha az életet úgy éli, ahogy neki tetszik. Tudom, hogy ez lehetetlen, mindég is az volt.

Giza elhúzta a száját.

— Neked nem tesz jót a sok pénz.

— Amit maga mond Pista, félig igaz, félig nem. — Támadott tovább Mária. — Igaz, hogy a szabad élet a legszebb, de nem igaz, hogy nincs része benne. Igaz az, hogy a költők a múltban nyomorogtak, de ennek oka a kiadó volt, aki zsebrevágta a hasznot, másrészt a forradalmi írókat üldözték. Ma szabadon írhat bárki. Amit a pénzről mondott, nekem az a véleményem, hogy keresse meg. Ha nagyok az igényei, elégítse ki őket. Ki gátolja meg ebben?

— Úgy beszél, mint egy agitátor. Kicsiben. Hát figyeljen ide túlokos Majdáni. Nézzen szét. Maga jól dolgozik s nem keres annyit, amennyire szüksége lenne. Édesanyja is dolgozik. Ketten élnek valahogy. Ki ebben a hibás? Na?

— Nem így van, dehogy is van így! — Mária haragosan nézett a fiúra. Most kezd belelátni ebbe az emberbe. De kezdettől fogva érdekelte, mi az oka annak, hogy egy fiatal férfi nem találja meg helyét ebben a világban. Ezért legyűrte mérgét és tárgyilagosan beszélt.

— Mi szépen élünk. Soroljam fel, hogy mink van? Majd egyszer eljön hozzánk, ha Anya is otthon lesz. De csak azt akarom most minderre felelni, hogy érettségi után mindjárt kaptam állást. Megbecsülik munkámat, bár tudom, hogy kezdő vagyok. Sokszor érzem, hogy amit végzek, nem ér meg az államnak nyolcszáz forintot. Magának eszébe sem jut az, hogy azelőtt annyi volt az érettségizett ember, hogy néha még hólapátolásra sem vették fel őket. Ma, aki végez, állást kap. Látom, hogy mit akar felelni, várjon csak. Nem mind kap állást, bejött a racionalizálás. Sok az irodista. Van olyan vállalat, ahol hatvan termelő emberre hatvannégy másfajta jut. Ezért is drága az, amit csinálnak. Én nem bánnám, ha nem kellene egész nap könyvelni. Maga jobb helyzetben van, éri a nap, a levegő, erősödik. Én nem szégyelném a fizikai munkát.

(Folytatása következik.)